

NORA
ROBERTSOVÁ

SRDEČNÍ PŘÍPAD

RODINA STANISLASKÝCH

NORA ROBERTSOVÁ

SRDEČNÍ PŘÍPAD

Název originálu:

Falling for Rachel; Convincing Alex

První vydání:

Silhouette Books, 1993; Silhouette Books, 1994

Překlad:

Dana Homolková; Karel Plichta

Redakční úprava:

Ivana Čejková

© 1993 by Nora Roberts; 1994 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2015 (Advokátka a láska: 1. vydání 2001; Jak přesvědčit detektiva: 1. vydání 2002)

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Corbis. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-3280-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-3281-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-3282-1 (PDF)

Nora
Robertsová
SRDEČNÍ PŘÍPAD

PŘEKLAD

DANA HOMOLKOVÁ, KAREL PLICHTA

ADVOKÁTKA A LÁSKA

PROLOG

Nick nemohl uvěřit tomu, jak mohl být tak hloupý. Možná že mi na partě hodně záleží, ale už jsem z toho nemohl couvnout. Prostě nemohl. Reece, T. J. a Cash by se na mě určitě zlobili.

Ještě nikdy jsem žádný zákon neporušil.

Ne tak docela, napomenul sám sebe, když se vsoukal přes rozbité okno do obchodu s elektronikou. Nešlo o nic vážného. Párkrát mě zatkli pro výtržnictví a drobné okrádání turistů.

Chvilí jsem pracoval v autobazaru, ale to přece neznamená, že bych ta auta *ukradl*. Dělal jsem to *jenom* kvůli partě.

Ale vloupat se do obchodu a krást kalkulačky a rádia, to už je něco docela jiného. Nick věděl, že se znovu dostal do pasti. Nebylo kam utéct. Nebylo kam se schovat.

„Podívej, tohle je lepší než střílet na plechovky, co?“ zašklebil se Reece, když jistým pohledem prohlížel plné regály v obchodě. „Budou z náš boháči.“

T. J. se zachichotal. Dával tak najevo souhlas se vším, co kdy Reece řekl. Cash, který si uměl v každé situaci poradit, na nic nečekal a systematicky ládoval elektronické zboží do černého vaku.

„Dělej, Nicku.“ Reece hodil na Nicka starý vojenský pytel. „Nalož to.“

Zatímco Nick skládal rádia a přehrávače do pytle, stékal mu po zádech studený pot. Co to, sakra, dělám? ptal se sám sebe. Tohle už není prachobyčejné odírání turistů na ulici nebo prodávání použitých věcí. Kruci, tohle je krádež.

„Podívej, Reeci, já –“ Nickovi se roztrásl hlas. Reece se nedůvěřivě otočil a zasvítíl baterkou do Nickových očí.

„Nákej problém?“

Nick se znovu ocitl v pasti a přemýšlel. Když teď odejdu, stejně ostatní nezastavím před tím, co dělají. Jenom by se mi smáli.

„Ne, vlastně ne. Všechno je v pohodě,“ vypravil ze sebe Nick a měl ze sebe opravdovou radost, že to tak pěkně zvládl. Nadšeně skládal další krabice do pytle, aniž by se na ně podíval. „Nemusíme toho brát tolik, ne? Chci říct, že nejdřív musíme všechno odnést ven a dobře zajistit.“

Reecův pohled zkřivil pohrdavý úšklebek. „Proč si myslíš, že jsem tě vzal s sebou,“ poplácal Nicka po rameni, „ty naše praktická dušičko. Žádněj strach. Vždyť jsem ti říkal, že mám známosti.“

„Dobře.“ Nick si olízl suché rty a vzpomněl si na to, že patří ke Kobrám. To jediné, kam kdy v životě patřil.

„Cash, T. J., vezměte první náklad do auta.“ Reece vytáhl z kapsy klíče. „Všechno dobře zamkněte. Nechceme přece, aby nám nějací darebové něco ukradli, ne?“

Zatímco se T. J. vkrádal z okna ven, ozývalo se od stropu jeho bouřlivé chichotání. „Ne, pane.“ Posadil si velké, černé brýle z temene hlavy zpátky na nos. „Dneska se to všude hemží zlodějema. Že mám pravdu, Cashi?“

Cash pouze slabě zachrochtal a vysoukal se oknem ven.

„Ten T. J. je ale hlupák,“ ulevil si Reece, zatímco držel v rukou krabici s videorekordérem. „Pomoz mi s tímhle, Nicku.“

„Vždyť jsi říkal, že jdeme jenom pro pár věcí.“

„Sem si to rozmyslel.“ Reece vrazil krabici Nickovi do náruče. „Moje stará po takovym toužila roky.“ Reece si sčísł rukou vlasy a vyšplhal se z okna. „Víš, jakej je tvůj největší problém, Nicku? Jsi moc svědomitej. Co tě to prve chytlo? Jsme Kobra, jedna rodina. Buď svědomitej, ale jenom ke svojí rodině.“ Reece natáhl ruce, ale když mu Nick podal videorekordér, ztratil se ve tmě.

Rodina, pomyslel si Nick. Reece měl pravdu. Kobra byla jeho rodina. Můžu se k nim počítat. A budu se k nim počítat. Nick přestal myslet na svojí rodinu a přehodil si pytel přes rameno. Dnešní akce mi vynese živobytí na měsíc dva. Mohl jsem zaplatit nájemné hned, kdyby mě nevyhodili z práce doručovatele.

Zatracený hospodaření, napadlo jej. Copak musím krást jenom proto, abych vystačil do příštího měsíce? Za to bych mohl vládu žalovat.

Když se Nick jednou nohou vyhoupl do okna, musel se nad tou představou pousmát. Reece měl pravdu, pomyslel si. Jsme jedna rodina.

„Mám ti s tím pomoci?“

Neznámý hlas Nicka zmrazil od hlavy až k patě. V přítmí pouličních světel uviděl lesknoucí se zbraň a třpytící se odznak. Na zlomek vteřiny doufal, že se mu podaří hodit pytel na postavu stojící před ním a bude moci utéct. Policista nesouhlasně zakroutil hlavou a přistoupil blíž. Byl mladý a v jeho očích se zračil ten správně unavený výraz odevzdání, který dával Nickovi tušit, že znovu udělal chybu.

„Jen si udělej pohodlí,“ navrhl Nickovi policista. „Já vím, je to směla.“

Nick se rezignovaně vyhoupl z okna, položil pytel na zem, otočil se tváří ke zdi a dal ruce nad hlavu. „Je tady ještě někdo?“ zamumlal a snažil se vzpomenout si na to, jaká má práva.

PRVNÍ KAPITOLA

Rachel pospíchala po schodech do budovy hlavního soudu. V jedné ruce nesla kufrík, v druhé nedojedenou housku. Když si uvědomila, že na ni čeká soudce Hatchet-Face Snyder, umínila si, že dorazí do soudní síně nejpozději v 8.59. Zbývaly jí tři minuty a měla by k dobru dvakrát tolik, kdyby se předtím nezastavila v kanceláři.

Když Rachel pohlédla na davy čekajících lidí u výtahů, rozhodla se vyběhnout nahoru po schodech. Proklínala podpatky, brala schody po dvou a polykala zbytek housky.

O tom, že by si dala kávu, nemohla být ani řeč.

Když doběhla ke dveřím soudní síně, vyhradila si deset vteřin na to, aby si uhladila modré hedvábné sako a sčísla neposedné černé vlasy, které jí sahaly k bradě. Rychlým pohybem rukou se přesvědčila, že náušnice jsou na svém místě. Mrkla na hodinky a zhluboka se nadechla.

Na minutu přesně, Stanislaski, pochválila se a pomalým krokem vešla do soudní síně. Toho dne Rachel zastupovala třiadvacetiletého zloděje, kterému musela vysvětlit, že většina lidí, jestliže přijde o dvě stě dolarů a zlatou kartu, nevidí nic špatného na tom, aby křičeli o pomoc a dovolávali se svých práv.

„Všichni povstaňte!“

Do dveří vstoupil soudce Hatchet-Face v dlouhém

taláru, jenž dokonalým způsobem kopíroval jeho metr devadesát vysokou a sto dvacet sedm kilogramů těžkou postavu. Jeho pleť měla barvu dobře uvažené kávy a nepřátelský výraz kulatého obličejeho Rachel připomínal zlověstné dýně, které připravovala se svými sourozenci na Halloween.

Soudce Snyder v soudní síni zásadně netoleroval pozdní příchody ani omluvy. Rachel pohlédla na okresního právního zástupce, který zastupoval druhou stranu. Vyměnili si vzájemné zdvořilé úsměvy a slyšení mohlo začít.

Rachel se podařilo zprostit zloděje obžaloby podmíněně na devadesát dní. Soudní vykonavatel odváděl jejího klienta pryč, ale on se na Rachel ani nepodíval. Větší štěstí měla s případem přepadení... Nakonec, vaše ctihodnosti, můj klient zaplatil v dobré víře za teplé jídlo. Když obdržel studenou pizzu, nabídl jeden kousek doručovateli tak, že pizza přistála na jeho hlavě...

„Velice pozoruhodné. Pokuta padesát dolarů. Odročeno.“

Během dopoledního zasedání Rachel obhajovala opilého a duševně zaostalého kapsáře, další dvě přepadení a drobné krádeže. Skončili v poledne se zlodějem, kterému Rachel navrhla odborné, psychiatrické vyšetření.

„Není tak podlý,“ vyjádřil se Spelding znalecky. „Myslím, že nám to vyjde.“

„Tudy cesta nevede, Speldingu. Mluvíš o případu toho zloděje, nebo se snad pletu?“

„Možná,“ připustil Spelding, zatímco šel vedle Rachel. O schůzku s ní se pokoušel již několik týdnů.

„Je možné, že by byly psychologické testy v pořádku?“

„Jistě. Tomu chlapíkovi je dvaasedmdesát let a krade bezcenné britvy a blahopřání k narozeninám. Očividně je zcela normální.“

„Vy statní obhájci dokážete být tak solidární se svými

klienty.“ Spelding to ale řekl přirozeně a vážně, protože hluboce obdivoval Rachelin styl v soudní síni. Stejně jako její nohy. „Víš co, já tě pozvu na oběd a ty mi řekneš, proč by měla společnost pomáhat slabým a bezbranným lidem.“

„Promiň. Čeká na mě klient.“

„Ve vězení?“

„Chodím tam za nimi. Ať máš příště více štěstí, Speldingu.“

Cela předběžného zadržení byla hlučná a nechávala za sebou silný zápach vyčichlé kávy, nemytých vlasů a levných voňavek. Rachel vstoupila dovnitř a mírně se otrásla. Televizní moderátor, který ten den sliboval babí léto, neměl ve své předpovědi ani špetku pravdy. Tmavý a neprodyšný mrak, který se tyčil nad celým Manhattanem, nesliboval nic dobrého. Rachel jen litovala toho, že si ráno ve spěchu zapomněla vzít kabát i deštník.

Rachel pozdravila několik policistů, které znala od vidění, a vzala ze stolu připínací vizitku pro návštěvníky.

„Nicholas LeBeck,“ oznámila seržantovi u přepážky. „Pokus o vloupání.“

„Jo, jo...“ Seržant přejížděl očima zápisy. „Přivedl ho tvůj bratr.“

Rachel si povzdechla.

„Slyšela jsem o tom. Volal bratr?“

„Ne.“

„Hledal tady někdo LeBecka?“

„Ne.“

„Výborně.“ Rachel si přehodila kufřík z ruky do ruky. „Ráda bych ho viděla.“

„Máš to mít, Rach. Je to místnost A.“

„Díky.“ Vyhnula se snědému muži s nasazenými želízky a policistovi, který šel za ním. Koupila si v automatu

kávu a vešla do malé místnosti, skládající se z okna, jednoduchého a dlouhého stolu a čtyř potlučených židlí. Posadila se, otevřela kufřík a vylovila spis o Nicholasovi LeBeckovi.

Vypadalo to, že jejímu klientovi je devatenáct let, je nezaměstnaný a má pronajatý pokoj v ulici Lower East Side. Byl zatčen při pokusu o vloupání a to v ní, vzhledem k jeho věku, zanechávalo malou naději, že by mohl být souzen jako mladistvý. Když ho detektiv Alex Stanislaski přistihl, měl u sebe pytel s elektronickým zbožím v hodnotě několika tisíc dolarů.

Zatímco Rachel dál usrkávala kávu z plastického kelímku, dveře místnosti se otevřely, a dovnitř vstoupil muž, kterého vedl očividně znuděný policista.

Se svou metr sedmdesát sedm vysokou postavou a necelými šedesáti pěti kilogramy by potřeboval trochu příbrat, napadlo ji. Měl tmavě plavé vlasy, dlouhé téměř až po ramena. Jeho ústa byla krásné klenutá, i když zkřivená do jakéhosi zvláštního úšklebku. Ušní lalůček zdobila lesknoucí se náušnice, která odrážela paprsky dopadajícího světla. V nádherných očích se mu zračil hořký hněv a revoltující zloba.

„Děkuji vám, strážníku.“ Když Rachel kývla hlavou, strážník sejmul muži želízka a odešel. „Pane LeBecku, já jsem Rachel Stanislaski, vaše advokátka.“

„Vážně?“

Skulil se ledabyle na židli a pak se líně zaklonil.

„Můj poslední advokát byl malý, vyzábělý a měl na hlavě pleš. Vypadá to, že mám tentokrát větší štěstí.“

„Právě naopak. Byl jste zatčen na cestě ze zamčeného obchodu se zbožím v hodnotě šesti tisíc dolarů.“

„To je neuvěřitelný, jak se dneska všechno zdražuje.“ Přestože Nick strávil noc ve vězení, snažil se vtipkovat ze všech sil. Měl hrdost. „Neměla byste cigaretu?“

„Ne. Pane LeBecku, ráda bych, aby vaše slyšení proběhlo co nejdříve a podařilo se nám docílit vašeho brzkého propuštění.“

„Jak myslíte, miláčku. Nechám to na vás,“ pokrčil rameny.

„Dobře. Jmenuji se Stanislaski,“ odvětila jemně. „*Slečna* Stanislaski. Váš spis jsem bohužel dostala až dnes ráno, když jsem šla k soudu. Vzhledem k vašim dřívějším přestupkům a trestnímu činu, který jste spáchal, se stát rozhodl soudit vás jako dospělého občana. Pojďme se podívat na to, jak se to stalo, pane LeBecku. Doufám, že mi tady nebudete chtít povídat pohádky o tom, že jste zahlédl rozbité okno a konal občanskou povinnost...“

Musel se pousmát. „To nezní vůbec špatně.“

„Pane LeBecku. Jste vinný a jestliže policista při zatýkání neudělal žádnou chybu, půjdete před soud.“

Nepřestával se houpat na židli, aby si dodal sebedůvěry, ale po zádech mu začal stékat čerstvý potůček studeného potu. Cela. Tentokrát mě zavřou do cely – ne na pár hodin, ale na několik měsíců, možná i let.

„Slyšel jsem, že vězení jsou přeplněná – a že stojí hodně peněz. Počítám, že o tom státní žalobce ví.“

„Víš se o tom.“ Není to jen hořkost, uvědomila si Rachel. Není to jen hněv. V očích se mu zračí strach. „Z toho obchodu zmizelo zboží v celkové hodnotě několika desítek tisíc dolarů. V tom obchodě jste nebyl sám, pane LeBecku. Vy to víte, já to vím, policisté to vědí. A státní žalobce to ví také. Kdo tam byl s vámi, pane LeBecku?“

Nickova židle dopadla prudce na zem. „K čertu s tím. Nikdy jsem neřekl, že tam se mnou někdo byl. Nikdo to nemůže dokázat, stejně jako nikdo nemůže dokázat, že jsem toho vzal víc, než jsem měl u sebe.“

„Jsem vaše advokátka, LeBecku, a proto byste mi neměl lhát. Vidím ale, že nechcete, abych vám pomohla,“

pokračovala, „a na to máte pochopitelně právo. Pravděpodobně dostanete od tří do pěti let namísto šesti měsíců ve vězení a dvou let podmíněčného propuštění, které bych pro vás mohla získat. Tak či tak, já svoji práci odvedu. Ale nesedte tady a nelžete mi, LeBecku.“

S potěšením zjistila, že se mu do očí znovu vrátil hněv. „Pokud se mnou nebudete jednat na rovinu, odcházím od vašeho případu.“

„Ale vy nemůžete odejít. Byla jste ke mně povolána.“

„Můžu nechat povolání zrušit. Potom budete vším procházet znovu, ale s někým jiným.“ Rachel začala chvatně skládat spisy zpátky do kufříku. „Bude to vaše ztráta. Protože já jsem dobrá. Jsem vážně dobrá.“

„Když jste tak dobrá, tak proč pracujete jako advokát ex offo?“

„Řekněme, že musím splatit jistý dluh.“ Prudce zavřela kufřík. „Takže co bude?“

Po tváři mu přešel slabý náznak mladické nerozhodnosti a zranitelnosti, ale pak se zatvářil vážně a zavrtěl hlavou. „Já kamarády neprozradím. Bez debat.“

„Když vás zatkli, měl jste na sobě bundu Kobry,“ vydechla.

„A co jako?“

„Budou pátrat po vašich *kamarádech*, po těch kamarádech, kteří vás včera tak lehkomyšlně nechali na holičkách. Státní žalobce může celé přepadení připsat vám a vy budete muset zaplatit dvacet tisíc dolarů.“

„Žádná jména,“ zopakoval. „Bez debat.“

„Vaše věrnost je obdivuhodná, ale naprosto nemístná. Já mohu udělat jen to, že se pokusím snížit výši poplatků a navrhnout podmíněčný trest. Nemyslím si, že to bude méně než padesát tisíc dolarů. Dáte dohromady alespoň deset procent této částky?“

Ani náhodou, pomyslel si, ale pokrčil rameny. „Si můžu někde pučit.“

„Dobře tedy, ještě se za vámi stavím.“ Zvedla se a vylovila z kapsy vizitku. „Pokud budete cokoliv potřebovat před slyšením, nebo si rozmyslíte svoji výpověď, zavolejte mi.“

Zaklepala na dveře, a když se otevřely, rychle se protáhla a zmizela. Najednou se kolem jejího pasu důvěrně ovinula cizí paže. Znechuceně zasyčela, když si uvědomila, že se dívá do tváře svého bratra.

„Rachel, dlouho jsme se neviděli.“

„Jo, už to musí být nejméně den a půl.“

Krátce pohlédl na LeBecka. „Tak oni ti dali jeho. To bude těžký případ, drahoušku.“

Rachel dloubala bratra do žeber. „Přestaň s tím věčným mudrováním a raději mi uvař pořádný šálek silné kávy.“ Opřela se bokem o roh stolu a bubnovala konečky prstů o kufřík. Vedle seděl malý, podsaditý muž s páskou ovázanou kolem hlavy. Někdo pokřikoval rychlou španělštinou. Žena s modřinou na tváři plakala a přitom houpala tlusté batole na kolenou.

Policejní místnost byla cítit zvláštní směsicí zoufalství, hněvu a nudy. Tady mám pokaždé pocit, jako by spravedlnost ani neexistovala, pomyslela si smutně.

Rachel si na okamžik představila sestru Natašu, jak snídá s rodinou v překrásné kuchyni v obrovském a nádherném domě v Západní Virginii. Nebo to, jak ráno otvírá svůj obchod s hračkami. Musela se nad tou představou usmát. Pak si vzpomněla na bratra Michaila. Určitě teď sedí ve svém novém a slunném ateliéru a vyřezává něco úžasně vášnivého nebo dokonale legračního ze dřeva, případně usedá k rychlému šálku kávy se svou báječnou ženou, která za okamžik vyběhne do své kanceláře, pomyslela si.

A já sedím v policejní cele a čekám na nejhorší šálek kávy na světě.

Alex podal Rachel kelímek s tmavou tekutinou a sklouzl za recepční pult vedle ní.

„Díky.“ Zatímco Rachel srkala tekutinu, pozorovala několik zlodějů, kteří se opírali o mříže v cele předběžného zadržení. Kolem nich pobíhal vysoký, zamračený muž s jednodenním strništěm na tváři. Nakonec doběhl policistu na schodech, které vedly do podzemních cel.

„Co se to s námi děje, Alexi?“

„Co by? Tvrdě pracujeme, abychom se uživili, ale uznání všehovšudy žádné. To nic, Rach.“

„Alespoň máš dobrou reklamu. Detektiv Stanislaski.“

„Nedá se svítit, když jsem tak dobrý. Ty dostáváš kriminálníky ven a já zpátky za mříže.“

Nesouhlasně si odfrkla. „Většina lidí, které zastupuju, nedělá nic jiného, než že se snaží přežít.“

„Jistě – pomocí krádeží, podvádění a přepadení.“

Cítila, jak se jí tep začíná nebezpečně zrychlovat. „Dnes ráno jsem u soudu zastupovala staříka, který ukradl několik bezcenných břitev. Je to vážně zoufalý případ.“

„Takže se dá říci, že krádeže bezcenných věcí jsou v pořádku?“

„On potřebuje pomoc, ne vězení.“

„Jako ten zloděj, kterého jsi dostala ven minulý měsíc? Víš, ten, který pohrozil dvěma starým, bezbranným obchodníkům, zničil jejich obchod a vybral z pokladny šest set dolarů?“

Nenáviděla tenhle případ, vážně nenáviděla. Jenže zákon mluvil jasně. „Podívej, vy všichni jste to trochu nafoukli. Policista, který ho zatýkal, mu nepřčetl jeho práva v rodném jazyce, ani nezavolal překladatele. Můj klient rozuměl sotva deseti anglickým slovům,“ vydechla rozhořčeně. „Teď bych se tě ráda zeptala na Nicholase LeBecka.“

„Co je s ním? Vždyť jsi dostala jeho spis.“

„Tys ho zatýkal.“

„Jo. Šel jsem domů a všiml si rozbitého okna. Když jsem se přiblížil, viděl jsem pachatele, který vycházel oknem a nesl plný pytel elektroniky. Přečetl jsem mu jeho práva a vznesl obvinění.“

„A co ostatní?“

„Nebyl tam nikdo jiný kromě LeBecka.“

„No tak, Alexi. Z obchodu zmizelo dvakrát tolik, než kolik měl LeBeck u sebe v pytli.“

„Počítám, že mu někdo pomáhal, ale nikoho jsem tam neviděl. Vsadím se, že se tvůj klient rozhodl mlčet.“

„Je to dětinské.“

„Myslím, že ke skautům v dětství asi nechodil.“

„Patří ke Kobrákům.“

„Měl jejich bundu,“ souhlasil Alex. „A jejich postoj.“

„Je to jen ustrašené dítě.“

„On už není dítě, Rach,“ namítl nesouhlasně Alex.

„Nezajímá mě, kolik je mu let, Alexi. V té cele bys mohl být ty nebo Michail, Nataša nebo já – kdyby nebylo mámy a táty.“

„Sakra, Rachel.“

„Mohl bys to být ty,“ trvala na svém. „Kdybychom neměli rodinu a obětavé rodiče, každý z nás by se mohl ocitnout na ulici. A ty to víš.“

„Ale my na ulici nejsme.“

„Někteří lidé dělají chyby jenom proto, že nemají nikoho, kdo by jim pomohl.“

„Máš příliš měkké srdce, Rachel. Jen si dej pozor, aby ti z toho nezměkl mozek. Kobra patří k jednomu z nejdrsnějších gangů v okolí. Rozhodně si nemysli, že by se tvůj klient mohl stát ‚Nejlepším chlapcem ve městě‘.“

Rachel se zarazila, ale s potěšením přijala, že bratr už stal stát nahrbený nad stolem. Znamenalo to, že viděli jeden druhému do očí.

„Měl u sebe zbraň?“

Alex si hlasitě povzdechl. „Ne.“

„Bránil se zatčení?“

„Ne. Ale to nemění nic na tom, co dělal nebo kdo je.“

„Nemění to nic na tom, co dělal – samozřejmě – ale něco to říká o tom, jaký je. Předběžné slyšení začíná ve dvě hodiny.“

„Já vím.“

Znovu se usmála a políbila ho.

„Zatím ahoj.“

„Rachel.“ Zastavila se ve dveřích a otočila se. „Nechtěla bys jít dnes večer do kina?“

„Ráda.“ Sotva vyšla ze dveří, slyšela, jak na ni někdo znovu volá.

„Slečno Stanislaski!“

Zastavila se. Otočila se přes rameno a rukou si uhladila pramen vlasů. Byl to ten muž s unaveným pohledem a jednodenním strništěm, kterého si všimla už předtím. Mohl být metr osmdesát vysoký nebo tak nějak a na jeho širokých ramenech mu viselo vytahané tričko. Dlouhé nohy a úzké boky mu dokonalým způsobem obepínaly seprané džíny, vybělené na stehnech a kolenech.

Z ocelově modrých očí, zasazených hluboko v propadlé tváři, mu sálala nepřehlédnutelná zlost.

„Rachel Stanislaski?“

„Ano.“

Chytil její ruku a pevně s ní trásl tak dlouho, dokud ji neodvedl o pár schodů níž.

„Já jsem Zackary Muldoon,“ představil se, jako by tím mělo být vysvětleno všechno.

Rachel tázavě zvedla obočí. Vypadá velmi rozzlobeně a není to žádný slaboch, pomyslela si Rachel a snažila si třením druhé ruky prokrvit zápěstí. Bylo pro ni těžké mluvit s někým v místnosti, kde jí za zády stálo nejméně tučet policistů.

„Mohu vám nějak pomoci, pane Muldoone?“

„To bych řekl.“ Projel si rukou ve vlasech, černých jako uhel. Zaklel, chytil ji za loket a dovedl na konec schodů.

„Jak se dostane ven? A proč k čertu zavolal vám, a ne mně? A proč jste ho, prokristapána, nechala celou noc sedět v cele? Co jste to proboha za právníka?“

Rachel se vyprostila z jeho sevření – což nebylo dvakrát jednoduché – a pro případ nutnosti si připravila kufřík jako zbraň. Už toho slyšela hodně o černovlasých Irech a jejich živém temperamentu.

„Pane Muldoone, bohužel nevím o kom nebo o čem to mluvíte. A bohužel jsem hodně zaneprázdněná.“

Pokusila se udělat pár kroků, ale on se kolem ní protáhl jako mrštný úhoř. V jejích světle hnědých očích se objevil záchvěv zuřivosti. „Podívej, ty grázle –“

„Nezajímá mě, kolik máte práce, chci slyšet odpovědi na své otázky. Jestli nemáte dost času na to, abyste Nickovi pomohla, najmeme si jiného právníka. Bůh ví, proč si vybral takovou, takovou – venkovanku!“ Z modrých očí mu šlehaly jedovaté plameny a rty se mu zkroutily do nevídaného úšklebku.

Rachel vyprskla jako rozdivočelá kočka a do obou tváří se jí nalila krev. Natáhla ukazovák jedné ruky a bodla s ním proti jeho hrudi. „Tak *venkovanka*? Jen počkej, komu říkáš *venkovanka*, kamaráde, nebo –“

„Nebo mě tvůj přítel zavře do cely?“ navrhl Zack. Jo, vypadá fakt příšerně, pomyslel si s odporem. Nažloutlá, máslově zlatavá pleť a oči v barvě dobré irské whisky. Já potřebuju tvrdého obhájce práv, umínil si sám pro sebe, a ne nějakou slabou ženu. „Já nevím, co si Nick sliboval od advokátky, která místo práce líbá policisty a domlouvá si s nimi schůzky!“ vykřikl vítězoslavně.

„Do toho vám nic není –“ Zhluboka se nadechla. Nick. „Mluvíte o Nicholasovi LeBeckovi?“

„Samozřejmě že mluvím o Nicholasovi LeBeckovi. O kom si k čertu myslíte, že bych měl mluvit?“ Černé obočí se mu stáhlo do přísné čárky, visící nad rozzlobeným pohledem očí. „A měla byste mi hezky rychle odpovědět na moje otázky, nebo přijdete o tuhle práci a taky o pěkný balík peněz, kterej za ní dostanete.“

„Rachel!“ ozval se tajný policista, který byl oblečený v civilu. Změřil si Zacka od hlavy až k patě. „Děje se něco?“

„Ne.“ Přestože jí oči plápolaly jako dva prapory, podařilo se jí na tváři vyloudit malý úsměv. „Ne, jsem v pořádku, Matte. Díky.“ Naklonila se na jednu stranu a zašeptala, „Nedlužím vám jedinou odpověď, Muldoone. A jestli mě chcete urážet, nepočítejte s tím, že s vámi budu spolupracovat.“

„Jste za to placená,“ namítl. „Kolik za toho chlapce asi shrábnete?“

„Co prosím?“

„Jakej máš plat, kočička?“

Pevně stiskla čelist. Podle toho, co právě slyšela, *kočička* byla jen jiným výrazem pro *venkovanku*. „Jsem advokát ex effo, Muldoone, a byla jsem povolána k případu LeBecka. To znamená, že on mi dluží starou belu. Stejně jako nedlužím nic já vám.“

„Jste advokát ex effo?“ Následoval ji po chodníku do jiné budovy. „K čemu sakra Nick potřebuje advokáta ex effo?“

„Protože spáchal trestný čin, ale je nezaměstnaný. Teď, kdybyste mě laskavě omluvil...“ Položila ruku na jeho hrud' a zatlačila. Kdyby se však pokusila pohnout s velkou cihlovou budovou, asi by měla více štěstí...

„On ztratil práci? Ale...“ Slova mu uvízla v hrdle. Rachel mu teď četla docela něco jiného v očích. Už to není jen hněv, napadlo ji, ale velké obavy. Stopy zoufalství. Odevzdání.

„Vždyť mohl přijít za mnou.“

„A kdo vlastně, k čertu, jste?“

Zack si unaveně promnul obličej. „Jsem jeho bratr.“

Rachel sešpulila rty a tázavě zvedla obočí. Věděla, jak to chodí v ganzích, ale přestože Zack vypadal dost drsně na to, aby patřil ke Kobrám, zdálo se, že už je na podobné akce trochu starý.

„Kobry už nemají žádný věkový limit?“

„Cože?“ Zůstal stát se svěšenýma rukama, jako by nerozuměl tomu, co říká. „Vypadám snad tak, že patřím k pouličnímu gangu?“

Rachel naklonila hlavu a prohlédla si jej od hlavy k patě. Mohl by žít na ulici, ohodnotila jej, ale je to muž, který se o sebe umí postarat. Tvrdé a propadlé rysy tváře společně s horlivým pohledem očí v ní zanechaly pocit, že musí s oblibou lidem rozbíjet hlavy (a nejlépe jí). „Vlastně si myslím, že by vás mezi sebe vzali. Asi byste se k nim hodil. Jste neomalený, agresivní a hrubý.“

Nevšimal si toho, co si myslí o jeho zevnějšku a jeho způsobech, ale řekl jí to, co považoval za důležité. „Jsem Nickův bratr – nevlastní bratr, jestli to chcete vědět přesně. Jeho matka si vzala mého otce. Chápete?“

Přestože zůstávala obezřetná, objevil se jí v očích náhlý zájem. „Říkal, že nemá žádné příbuzné.“

Na okamžik se jí zdálo, že ho ta slova zabořila. Pak se zhluboka nadechl a zvažněl. „Má mě, ať už se mu to líbí, nebo ne. A já si mohu dovolit najmout opravdového právníka. Můžete mě napsat do kolonky příbuzných, a je to.“

Nedokázala jen tak stát a nečinně přihlížet tomu, co říká. „Já jsem opravdový právník, Muldoone. A jestli chce LeBeck jiného zástupce, může o něj sakra zažádat sám.“

Zarazil se a pokoušel se najít rovnováhu, která mu celý

život očividně scházela. „Probereme to později. Teď bych rád věděl, co se to ksakru děje.“

„Dobře,“ odsekla a mrkla na hodinky. „Dám vám patnáct minut, pokud vám nebude vadit, že budu při našem rozhovoru jíst. Za hodinu musím být zpátky u soudu.“

DRUHÁ KAPITOLA

Podle oblečení, které měla Rachel na sobě – elegantní sexy kostýmek – ji Zack odhadl na jednu z těch malých restaurací, ve kterých servírují právě italské těstoviny a značkové bílé víno. Místo toho se na ulici zastavila u pouličního prodavače, objednala si párek v rohlíku a limonádu a pak ustoupila o krok stranou, aby si mohl Zack vybrat. Při pomýšlení na to, že by se zakousl do párku s hořčicí se Zackovi nečekaně roztrásl žaludek. Objednal si limonádu s kofeinem – a cigaretu.

„Je obviněn z vloupání se do cizího objektu,“ Rachel ukousla první sousto a olízla si hořčicí z palce. „Byl zadržen, když vylézal z okna obchodu. Měl u sebe zboží v hodnotě několika tisíc dolarů.“

„Ten hlupák.“ Zack se napil limonády. „Nemusel nic krást.“

„Musel, nemusel. Byl přistižen, byl obviněn a nepopřel to, co udělal. Soud je ochoten nabídnout mu zkušební lhůtu a veřejně prospěšné práce, pokud bude chtít spolupracovat.“

Zack vypustil kouř z úst. „Tak bude spolupracovat.“

„Upřímně o tom pochybuji. Očividně se bojí a je tvrdohlavý. A je věrný Kobrám.“

Zack pronesl něco velmi ošklivého o Kobrách. Rachel s ním musela chtě nechtě souhlasit. „Může to tak být, ale

nemění to nic na celé podstatě. Jeho trestní rejstřík je ob-
stojně dlouhý a to nám jen přitíží. Myslím, že by mohl
dostat tři roky. Za dobré chování půjde za rok ven.“

Zackovy prsty se ostře zaryly do hliníkové plechovky
a zmáčkly ji. Žaludek mu ztěžkl pod náparem bolestného
strachu. „Nechci, aby šel do vězení.“

„Muldoone, já jsem právník, ne kouzelník.“

„Ty věci, které vzal, se vrátí zpátky do obchodu, nebo
ne?“

„Trestný čin to sice nepopírá, ale ano. Zboží za několik
dalších tisíc dolarů ale stále chybí.“

„Podívejte, zařídím, aby se vrátilo všechno ukradené
zboží. Nickovi je devatenáct. Pokud by se vám podaři-
lo přesvědčit soud, aby s ním jednal jako s mladistvým,
všechno by mohlo jít hladčeji.“

„Stát bývá na gangy velmi přísný a vzhledem k jeho
trestnímu rejstříku si myslím, že to nebude možné.“

„Jestli se o to nechcete pokusit, najdu někoho, kdo to
bude chtít udělat.“ Zack zvedl omluvně ruku dřív, než
se do něj mohla pustit. „Já vím, že jsem na vás předtím
vlítnul. Omlouvám se. Pracuju po nocích a ráno nebývám
v nejlepší kondici,“ vysoukal ze sebe. „Asi před hodinou
volal jeden z Nickových kamarádů a řekl mi, že je Nick
od včerejška ve vězení. Přišel jsem za ním, ale je to pořád
stejná písnička. Já tě nepotřebuju. Já nepotřebuju niko-
ho. Já to zvládnou.“ Zahodil cigaretu, zmáčkl ji a zapálil
si další. „A já vím, že se bojí až do morku kostí. Nemá
nikoho jiného než mě, slečno Stanislaski. Já nechci, aby
šel do vězení.“

„Máte dost peněz na to, abyste pokryl náklady spojené
s krádeží? Patnáct tisíc?“

Ucuknul, ale přikývl. „Můžu to sehnat.“

„To by pomohlo. Jak velký vliv máte na Nicka?“

„Zatím žádný.“ Usmál se a Rachel si s překvapením

uvědomila, že v jeho pohledu se skrývá cosi neuvěřitelně šarmantního. „Ale to se může změnit. Mám zavedený podnik a třípokoje byt. Můj trestní rejstřík je čistý – No dobře, když jsem byl u námořnictva, strávil jsem třicet dní ve vězení. Trochu jsme se prali v baru.“ Nedůležitě mávnul rukou. „Doufám, že to proti mně nevytáhnou. Už je to dvanáct let.“

Rachel se na okamžik zamyslela.

„Jestli vám dobře rozumím, chcete, aby soud svěřil Nicka do vaší péče.“

„Měl by za sebou odpovědného dospělého člověka, který by na něj dohlížel. Uhradím všechny škody.“

„Nemusel byste pro něj dělat nic, Muldoone.“

„Je to můj bratr.“

Tomu rozuměla dokonale. Když spadla první kapka, Rachel vzhlédla k obloze. „Musím se vrátit do kanceláře. Jestli máte ještě čas, můžete jít se mnou. Zavolám pár lidem a uvidím, co se dá dělat.“

Proč má ten chlap bar? ptala se sama sebe. Pak ji napadlo, že se do baru vlastně hodí. Má široká ramena, velké ruce a křivý, očividně rozbitý nos. A samozřejmě, drsný s tajemný irský pohled, který se hodí k jeho povaze.

Kéž bych mohla u soudu říct, že Zackary Muldoon vlastní rozkošný obchod s pánskou konfekcí ve středu města. Místo toho požádá soud, aby svěřil devatenáctiletého chlapce – se záznamem v rejstříku – dvaatřicetiletému nevlastnímu bratru, který vede bar *Lower the Boom*.

Byla tady šance, i když malá. Soudce stále trval na jménech, ale majitel obchodu byl dokonale spokojen s příslibem peněžního vyrovnání.

„No tak, Haridane, snaž se na to ještě jednou podívat. Copak ty nechceš ušetřit soudcův drahocenný čas a peníze daňových poplatníků? Nemá smysl zavřít to dítě do

vězení,“ řekla státnímu žalobci v jedné z miniaturních zasedacích místností.

Haridan, který měl na hlavě pleš a v pase dobrých metr třicet, se s obtížemi vtěsnil do uzoučkého křesílka. „To je moje odpověď, Stanislaski. Je to pankáč.“

„Okrádal turisty a párkrát se na ulici pral.“

„Bylo to vloupání.“

„Poplatky budou vyrovnány. No tak, oba víme, že to byl jen pubertální přestupek. *On* je nezletilý. Máme tady ustrašené, problémové dítě, které své místo na světě hledá prostřednictvím pouličního gangu,“ vysvětlovala.

„Podívej, jeho nevlastní bratr je ochoten LeBeckovi poskytnout práci, domov a dohled. Jediné, s čím musíš souhlasit, je to, aby byl souzen jako mladistvý.“

„Já chci jména.“

„On je neřekne. Takže o co jde? Není to žádný bezcitný kriminálník – zatím. Nechtěj, aby se z něj stal.“

Probrali to ze všech stran a Haridan změkkl. Ne proto, že by měl tak dobré srdce, ale protože začínal chápat, o čem Rachel mluví.

„Nemůžu ale ustoupit od toho, že to bylo vloupání. I když by se nám podařilo soudit ho jako mladistvého, soudce nedovolí, aby byl propuštěn na zkušební dobu.“

Rachel si vzala kufřík.

„To nechej na mně. Koho máme?“

Haridan se zazubil. „Beckettovou.“

Marlene C. Beckettová byla výstřední žena, která dokázala vytahovat neobvyklé rozsudky zpoza soudcovského taláru, jako by to byli malí bílí králíci a ona kouzelník. Patřila k neodolatelně atraktivním ženám ve středním věku. Její vlnité, ohnivě zbarvené vlasy zdobil jediný sněhově bílý pramen.

Rachel ji měla moc ráda. Soudkyně Beckettová byla

oddanou feministkou a bývalou stoupenkyní hnutí hippies. Dokázala, že i svobodná žena může uspět v oboru, který si vybrala za své zaměstnání. Mohlo by se zdát, že bude jednat příliš sobecky a agresivně, ale nebylo tomu tak. Byla to žena se vším všudy. Rachel si jí vážila, obdivovala a doufala, že jednoho dne by mohla být jako ona.

Teď si ale přála, aby byl k případu povolán někdo jiný.

Zatímco Rachel pronášela obhajovací řeč, Beckettová sešpulila rty. To bylo špatné znamení.

„Paní zástupkyně, vy tvrdíte, že když obžalovaný finančně vyrovná způsobenou škodu za věci, které se ztratily, a stát ho bude ochoten soudit jako mladistvého, nechcete, aby došlo k soudnímu líčení.“

„Ano, vaše ctihodnosti. Otec i matka obžalovaného zemřeli. Pan Muldoon je ochoten převzít za bratra zodpovědnost a zajistit mu domov. Můj klient i tak svého činu hluboce lituje.“

„Litujete hluboce zmařeného pokusu o vloupání, mladý muži?“

„Jistě, já –“ Mrkl na Rachel. Varovný pohled jejích očí mluvil sám za sebe.

„Bylo to hloupé.“

„To nepochybně,“ souhlasila soudkyně Beckettová. „Co tomu říkáte vy, pane Haridane?“

„Doporučuji, aby byl obžalovaný souzen jako mladistvý. Stále však požaduji jména dalších spolupachatelů.“

„Vy chcete, aby udal pachatele, které, a to zcela mylně, považoval za své přátele?“ Beckettová zvedla obočí k Nickovi. „Vy ta jména nechcete říct, že?“

„Ne, paní.“

Beckettová ukázala prstem na Zacka. „Stoupněte si... pane Muldoone, je to správně?“

„Ano, paní.“

„Kde jste byl v době, kdy se váš bratr přidal ke Kobrářům?“

„Na moři. Před dvěma lety jsem se z armády vrátil a převzal podnik svého otce.“

„Jakou jste měl hodnost?“

„Podporučík, paní.“

„Hm – hm...“ Podívala se na něj jako soudkyně a pak jako žena. „Byla jsem ve vašem baru – před několika lety. Tehdy jste servírovali výborný manhattan.“

Zack se zazubil. „A připravujeme ho dodnes.“

„Myslíte si, že jste schopen uchránit svého bratra před problémy a vychovat z něj zodpovědného občana?“

„Já... já nevím, ale rád bych se o to pokusil.“

„Posaďte se. Slečno Stanislaski, soudní dvůr si nemyslí, že by v tomto případě nemělo dojít k soudnímu líčení –“

„Vaše ctihodnosti –“

Beckettová přerušila Rachel pouhým gestem. „Ještě jsem neskončila. Nařizuji kauci ve výši pěti tisíc dolarů. Povoluji obžalovanému dočasné propuštění,“ pronesla Beckettová se založenýma rukama. „Soudní líčení se uskuteční ode dneška za dva měsíce. Pokud během této dvouměsíční doby obžalovaný povede spořádaný život, bude mít stálé zaměstnání, zdrží se jakýchkoli kontaktů se členy Kobry a nespáchá žádný trestný čin, soudní dvůr bude ochoten prodloužit zkušební lhůtu a pravděpodobně odročí rozsudek.“

„Vaše ctihodnosti,“ vyskočil Haridan, „jak si můžeme být jisti, že obžalovaný bude během dvou měsíců plnit všechna ustanovení?“

„Na pana LeBecka bude dohlížet soudní úředník, který mi bude podávat pravidelná hlášení.“ Beckettiny rty se sešpulily.

„Děkuji vám, vaše ctihodnosti,“ pípala Rachel.

„Nemáte zač, paní advokátko. Hlášení mi budete podávat každý pátek ve tři hodiny odpoledne.“

„Co prosím...?“ Rachel zamrkala, zbledla a nevěřicně pootevřela ústa. „Vy chcete, abych dohlížela na pana Le-Becka?“

„Přesně tak, slečno Stanislaski.“

„Ano, vaše ctihodnosti. Ale... vždyť nejsem sociální pracovnice.“

„Jste státní úředník, slečno Stanislaski. Tak pracujte.“ Beckettová klepla kladívkem do stolu. „Další případ.“

Rachel jen zalapala po dechu, když doklopýtala do zadní části soudní síně. „Dobrá práce,“ zamumlal jí bratr do ucha.

„Jak mi to mohla udělat? Jak mi to jenom *mohla* udělat?“

„Každý ví, že je trochu bláznivá.“ Alex popadl Rachel za loket a odvedl ji ze soudní síně ven.

„Já kruci nedovolím, abys hrála chůvu tomu pankáči.“

„Přestaň s tím a nechej mě chvíli přemýšlet.“

„Tady není o čem přemýšlet. Už takhle tě musím bránit před všemi darebáky,“ rozčiloval se.

„Nemusíš mě bránit před ničím, Alexi. Proč tady ztrácíš čas a nejdeš raději zatknout nějakého nevinného pobudu?“

„To neuděláš.“

„Sama se rozhodnu, co udělám. A teď běž.“

Pevně ji chytil za bradu, ale ona se mu vysmekla. „Myslel jsem to s tebou dobře –“

„Dáma vás požádala, abyste odešel.“

Zackův hlas byl tichý, jako když se had chystá zaútočit na svou oběť.

„To se tě netýká,“ otočil se Alex přes rameno.

Zack se pevně rozkročil. „To si tak docela nemyslím.“

Vypadali jako dva navztekání psi, kteří si jdou po krku.

„Hned s tím přestaňte,“ okřikla je Rachel. „Muldoone,

takhle se chcete starat o Nicka? Tím, že se budete prát?“

„Nemám rád, když někdo obtěžuje ženy.“

„Postarám se o sebe sama.“ Otočila se na bratra. „Máš být policista, kruci. Místo toho se tady chováš jako malé, navztekvané dítě. Přemýšlej o tom. Soud si myslí, že by se to dalo zvládnout, a já jsem ochotna to zkusit.“

„Krucí, Rachel –“ Když se Zack znovu přiblížil, Alex vybuchl. „Hele, kamaráde, raději nechej mě i moji sestru na pokoji, nebo za sebe neručím.“

„Sestru?“ Zack se nevěřicně díval z jedné tváře na druhou. Ach, ano, nebylo těžké rozeznat rodinnou podobnost mezi Rachel a Alexem. Mají stejný výraz očí, napadlo jej. Vztek ho okamžitě přešel. Tím se všechno mění.

„Promiňte. Nevěděl jsem, že to je rodinná hádka. Můžete pokračovat a křičet na ni, jak se vám zlíbí.“

„Dobře, Rachel, teď mě budeš poslouchat.“

„Myslíš, že jsem tě vůbec někdy poslouchala?“ pozdechla si Rachel. „Běž pryč, Alexi. Starej se raději o všechny ty lumpy a darebáky. A já se podívám, jestli budu mít dnes večer čas na kino.“

Alex změnil taktiku a podíval se na Zacka. „Dávej na ni dobrý pozor, Muldoone. Nezapomeň, že já budu sledovat tebe.“

„Přijďte se někdy podívat k nám do baru, strážníku.“

Alex potřásl hlavou a šel pryč. Když na něj Rachel zavolala něco ukrajinsky, otočil se. Pak se zdráhavě usmál, ale pokračoval v cestě.

„Co jste to říkala?“ zajímalo Zacka.

„Že se s ním uvidím v neděli. Zaplatil jste už kauci?“

„Jo, měli by ho propustit za chvíli.“ Zack se na okamžik zamyslel a uvědomil si, že ráno nelíbala milence, ale bratra. „Váš bratr asi není zrovna nadšený myšlenkou, že budete mít mě a Nicka na krku.“

Dlouze a ironicky na něj pohlédla. „A kdo by byl, Muldoone? Ale když už je to soudní rozhodnutí, pojďme se pustit do práce. Nejdříve vyzvedneme vašeho bratra.“

„Dobře.“ Vzal Rachel za ruku – bylo to gesto, kterému se nemohla a ani nechtěla bránit.

Nick byl nevrlý. Hádal se. Klel na všechny strany. Než se dostali ze soudu k taxíku, Zack byl zlostí bez sebe a Nick se začal navážet do Rachel.

„Jestli je tohle to nejlepší, co jste mohla udělat, měla byste se pěkně vrátit zpátky do školy. Mám svoje práva a to první je, že vás můžu na hodinu vyhodit.“

„Na to máte právo, LeBecku,“ odvětila Rachel nevzrušeně a podívala se na hodinky. „Nic vám nebrání v tom, abyste si našel jiného právníka, ale nemůžete mě vyhodit jako soudního opatrovníka.“

„Jestli si vy a ta bláznivá soudkyně myslíte, že –“

Zack se pohnul jako první, ale Rachel do něj strčila loktem a po špičkách se přiblížila k Nickovi. „Poslouchej mě, ty jeden ubohej, zatracenej syčáku. Máš dvě možnosti – buď budeš osm týdnů předstírat, že jsi lidské stvoření, nebo půjdeš na tři roky do vězení. Nezajímá mě, kruci, co si vybereš, ale řeknu ti jedno. Běž tam na týden a s tvou pěknou tvářičkou se na tebe ti bastardi vrhnou jako psi na čerstvé maso. Pak s tím budeš chtít něco udělat. Věř mi, že pak s tím budeš chtít něco udělat.“

Její slova ho odzbrojila a Rachel s uspokojením sledovala, jak se mu na tváři místo hněvu objevil strach. Zamávala na taxík, přijíždějící k chodníku. „Záleží na tobě, tvrdáku,“ pronesla přes rameno a otočila se k Zackovi. „Musím se teď vrátit zpátky do práce. Stavím se u vás kolem sedmé hodiny a podívám se, jak to jde.“ Lehce se usmála: „Mám pocit, že se teď budeme vídat častěji, možná bychom si mohli tykat...“

„Počkám na tebe s večerí,“ odvětil záhadně a pak ji chytil za ruku dřív, než mohla odejít. „Díky. Myslím to vážně.“ Asi by ho odbyla, ale stisk Zackovy mozolnaté ruky byl pevný jako skála. Zazubil se. „Jsi správná advokátka. Líbí se mi tvoje přímost.“ Posadil se do taxíku za bratra a vesele zasalutoval na pozdrav. „Má pravdu, že jsi syčák, Nicku,“ pronesl Zack klidně. „Ale můžeš si bejt kruci jistej, žes dostal právníka s nejhezčíma nohama na světě.“

Nick neříkal nic, ale tajně se podíval přes zadní okno. Už předtím si jejích nohou všiml.

Když za deset minut dorazili k Nickovu bytu, Zack musel vypít další kalich hořkosti. Nedělalo by žádnou dobrotu, kdybych na to dítě řval každých pět minut, uvědomil si. Ale proč si u všech čertů vybral právě tuhle čtvrt?

Na každém rohu se povalovali pobudové. Překupníci bezostyšně nabízeli drogy na ulici přímo za bílého dne. Zloději čekali na své oběti a pak je pronásledovali. Zack cítil pach nevyneseného, tlejícího odpadu a neumytých, špinavých lidí. Klopýtali po neupraveném chodníku, pod nohama jim křupaly kusy rozbitého skla a pak vešli do cihlového rozpadajícího se domu, pokresleného graffiti.

Pachy v domě byly ještě horší než venku. Dokonce ani lehký zářijový větrík neměl šanci, aby se dostal dovnitř a provětral zatuchlý prostor. Zackovi se podařilo mlčet celou dobu, kdy stoupali do třetího patra a snažili se nevšímat si hlasitých hádek, pláče a bouchání za zavřenými dveřmi ostatních bytů.

Nick otevřel dveře a vstoupil do samostatného pokoje, zařízeného proleželou kovovou postelí, starou rozbitou skříní a dřevěnou židlí, která musela být podepřená roztrhaným telefonním seznamem, aby vůbec stála. Na špinavých stěnách bylo, očividně v hysterické snaze zútulnit pokoj, nalepeno několik plakátů heavymetalových skupin

a zpěváků. Zack se bezmocně rozhlížel kolem sebe a snažil se ovládnout nepřekonatelnou zuřivost, kterou cítil uprostřed hrudi.

„A cos k čertu dělal s penězi, které jsem posílal každý měsíc, když jsem byl na moři?“ vybuchl. „Cos dělal s platem, který jsi měl dostávat v práci? Žiješ ve skladišti, Nicku. A co je ještě horší, tobě se to takhle líbí!“

Ani na jediný zlomek vteřiny by Nick nepřiznal, že většina peněz putovala do pokladnice Kober. Nechtěl, aby Zack viděl, jak bydlí. „Do toho ti, ksakru, nic není,“ odsekl. „Tohle je můj pokoj, stejně jako můj život. Nikdy ses o nic nestaral, nebo snad jo? To, že už tě nebavilo jezdit na nějakým pitomým torpédoborci, ti nedává právo, abys sem jen tak přišel a začal rozhodovat o mém životě.“

„Už jsem zpátky dva roky,“ vytknul mu Zack unaveně. „Celý rok jsem strávil tím, že jsem se staral o umírajícího otce. Tebe ani nenapadlo, že by ses na něj zašel podívat, vid’?“

Nick se zastyděl a hluboko uvnitř ucítil zoufale bublající bolest, které, jak si byl jistý, Zack nemohl nikdy rozumět.

„Nebyl to můj otec.“

Zack trhnul hlavou. Nickovy dlaně se sevřely v pěsti. V pokoji zavládla bojová nálada. Sebemenší pohyb by z malé jiskry vykřesal nezvladatelný plamen. Zack začal pravidelně dýchat a podařilo se mu zklidnit rozbouřené reakce těla.

„Nebudu tady ztrácet čas tím, abych ti říkal, že dělal to nejlepší, co dovedl.“

„Jak to, ksakru, můžeš vědět?“ odsekl Nick. „Nebyl jsi tady. Šel jsi svojí cestou, brácho. A já jsem šel svou.“

„Čímž se nám kruh uzavírá. Sbal si co chceš a jdeme.“

„Tohle je můj pokoj –“ Zack se pohnul tak rychle, až Nickovi vyschlo v krku. Stál u zdi, a zatímco ho Zackovy

velké ruce pevně tiskly, jeho slabounké tělo se třáslο zlobou a hněvem.

„Další dva měsíce – ať už se ti to líbí, nebo ne – budeš se mnou. A teď sebou hoď a sbal si oblečení. Končí ti svoboda,“ Zack uvolnil sevření. „Máš na to deset minut. Začínáš pracovat dnes v noci.“

V sedm hodin se Rachel nechala unést představou o horké, uvolňující koupeli, sklenici bílého vína a hodinky strávené s dobrou knihou. Pomohlo jí to zmírnit nepohodlí přeplněného metra. Opřela si nohy a dívala se nepřítomným pohledem před sebe. Ve voze sedělo několik nesympatických lidí, a Rachel se rozhodla, že si jich nebude všimāt. Na sedadle za ní se válel opilý muž, který chrápal a měl obličej schovaný za rozevřenými novinami.

Když se metro zastavilo, vyšla z vozu ven a namířila si to ke schodům. Byl vlhký, nevlídný a větrný večer. Přitáhla si sako až ke krku, chvíli bojovala s deštníkem a pak došla kolem dvou bloků k baru *Lower the Boom*.

Mohutné skleněné dveře byly těžké. Když je k sobě konečně přitáhla, vešla ze zimy do tepla, zvuků a vůní zařízeného sousedského baru. Nebyla to žádná špinavá krčma, jak si myslela, ale široká místnost se stěnami obloženými dřevem a lesklým mahagonovým barem, zasazeným v mosazi. Stoličky měly vínové polstrování a všechny byly obsazené. Kolem stálo několik stolečků pro další zákazníky. V místnosti byla cítit směsice whisky a piva, cigaretového kouře a grilovaných cibulí. Z jukeboxu se ozývalo pomalé a klidné blues.

Všimla si dvou servírek, které poletovaly kolem zákazníků jako dvě světlušky. Žádné síťované punčochy a podvazky, napadlo Rachel. Obě ženy měly na sobě bílé kalhoty a upravené námořnické topy. V místnosti se rozléhal

bujarý smích a Rachel zaslechla horlivý spor o to, jestli mají Mets ještě šanci dostat se do play-off.

Zack stál uprostřed kruhového baru a čepoval zákazníkovi pivo. Místo propoceného trička měl na sobě tmavě modrý pletený rolák. Ach ano, dokázala si ho představit na palubě lodi, která se kymácí, zatímco ze všech stran vane silný vítr. Bar zařízený v námořnickém stylu se všemi zvonky a kotvami Zackovi moc sluší, rozhodla jednoznačně Rachel.

Náhle ho před sebou viděla v uniformě a vypadal tak atraktivně, až se jí z té představy zamotala hlava.

Nejsem typ, který by ve dne fantazíroval, připomněla si přísně. Určitě nejsem romantička. Rozhodně nejsem typ ženy, která vejde do baru a zjistí, že ji přitahuje nějaký bývalý námořník s rozčuchaným účesem, širokými rameny a hrubými dlaněmi...

Jsem tady jen proto, abych splnila soudní nařízení. I kdybych měla strávit dva příšerné měsíce po boku Zacka Muldoona, splním svůj závazek a hotovo.

Ale kde je Nick?

„Budete si přát stůl, slečno?“

Rachel pohlédla na blondýnku nesoucí velký tác naložený sendviči a pivem. „Ne, díky. Půjdu nahoru k baru. Je tady pokaždé takhle plno?“

Servírka se rozhlédla kolem sebe. „Je tady plno? Ani jsem si toho nevšimla,“ zasmála se a odešla, zatímco se Rachel přesunula k baru. Vsoukala se mezi dvě obsazené stoličky, opřela si nohu o mosazné zábradlí a čekala, dokud si jí Zack nevšimne.

„No, zlatíčko...“ Muž po levé straně měl baculatý, ale příjemný obličej. Uvelebil se na stoličce, aby měl lepší výhled. „Nemyslím si, že sem vás tady už někdy viděl.“

„Ne.“ Protože vypadal tak, že by mohl být její otec, věnovala mu Rachel malý úsměv. „Ne, neviděl.“

„Krásná a mladá dívka jako vy by tady neměla být úplně sama.“

Zaklonil se, jeho stolička se nebezpečně zakymácela, a pak poplálal druhého muže na rameni. „Harry, neměli bysme tady tý dámě koupit něco k pití, co říkáš?“

Harry, který nepřestával v upíjení piva a luštění křížovky pod slabým pruhem světla, sotva přikývl. „Jasná věc, Pete. Jen to zaříd. Potřebuju nebezpečí nebo riziko na šest.“

Rachel vzhledla. Zack ji sledoval vážným pohledem, aniž by se mu na tváři objevil úsměv. Tělem jí projela zvláštní vlna vzrušení. „Hrozba,“ zamumlala a uklidnila se.

„Jo! Díky!“ Harry si potěšeně posadil čtecí brýle na nos a usmál se na ni. „První pití jde na mě. Co si dáš, srdíčko?“

„Pouilly-Fumé.“ Zack položil před Rachel sklenici světle zlatavého vína. „A první pití je na účet podniku.“ Zvedl obočí. „Vyhovuje vám to, slečno advokátko?“

„Ano.“ Vypustila z úst vzduch, aniž by si byla vědoma toho, že zadržuje dech. „Děkuju.“

„Zack dostane pokaždé tu nejhezčí,“ povzdechl si Pete. „Najdi mi jinou, chlapče. Aspoň něco bys pro mě mohl udělat, když už jsi mi ukrad moji holku.“

„A jak často vám krade vaše holky, Pete?“

„Jednou dvakrát do tejdne. Nesnáším to.“ Zazubil se na Zacka přes čerstvě natočené pivo. „Starej Zack si jednou vyšel s mojí holkou. Pamatuješ Zacku, jak jsi byl jednou doma na vopušťák a vzal jsi moji Rosemary do kina a na ostrov Coney? Teď je vdaná a čeká druhý dítě.“

Zack setřel vlhkým hadrem barový pult. „Zlomila mi srdce.“

„Na světě neexistuje ženská, která by ti nezlomila srdce,“ ozvala se blondatá servírka a položila prázdný ták na

bar. „Dvě bílý vína a skotskou. Harry, měl by sis koupit takový ty malý světýlka, aby sis nezničil oči.“

„Zlomila jsi mi srdce, Lolo.“ Zack položil několik skleniček na ták. „Proč si myslíš, že jsem utekl a přidal se k armádě?“

„Protože jsi moc dobře věděl, jak ti to bude slušet v uniformě.“ Zasmála se, vzala do rukou ták a spiklenecky mrkla na Rachel. „Dávej si na něj pozor, zlatíčko. Je dost nebezpečnej.“

Rachel srkala víno a uvědomovala si, že jí pachy, které se vinuly z kuchyně, kupodivu nezvedají žaludek.

„Máš chvílku?“ zeptala se Zacka. „Musím se podívat, kde bydlíš.“

Pete nevěřícně zamžikal očima. „Co je na tom chlápovi tak úžasnýho?“ zajímalo ho.

„To, co ty nikdy mít nebudeš,“ zazubil se Zack. „Vypadá to, že přitahuju agresivní ženy. Prostě se jich nemůžu zbavit.“

Rachel dopila víno a sklouzla ze stoličky dolů. „Je mi líto, že mu kazím pověst,“ řekla Petovi. „Ale jsem právnička jeho bratra.“

„On po tobě nejede?“ divil se Pete a naklonil se, jako by se chtěl zblízka přesvědčit. „To vy ste dostala to dítě z vězení?“

„Jen dočasně... Muldoone?“

„Jsem připraven na výlet,“ usmál se a vyšel z baru. Znovu uchopil její ruku. „Snaž se držet krok.“

„Vždyť víš, že mě nemusíš držet. Občas dokážu jít i sama.“

Zatlačil do těžkých, létacích dveří, které vedly do kuchyně. „Já se tě ale rád držím.“

Rachel zůstala očima viset na zářivě čistém nádobí z bílého porcelánu a vdechovala těžkou vůní smažených brambor a grilovaného masa, dokud si nevšimla obrov-

ského chlapa. Byl oblečen v bílých kalhotách a tričku a jeho široká zástěra byla celá postříkaná a špinavá. Byl vyšší než Zack, a proto odhadla, že musí měřit nejméně dvě stě deset centimetrů a vážit sto padesát kilo. Kdyby hrál fotbal, jistě by stál v obranné linii, napadlo ji.

Měl inkoustově černou tvář, která se nepochybně leskla od sálajícího kuchyňského tepla. Přes celý obličej se mu táhla dlouhá jizva, která začínala u jednoho temně hnědého oka a končila u široké brady. Svými obrovskými dlaněmi právě připravoval klubový sendvič. „Rio, tohle je Rachel Stanislaski, Nickova advokátka.“

„Těší mě.“ V jeho hlase zaslechla slabý indiánský přízvuk. „Podívejte, jak toho kluka baví mejt talíře. Za celou noc jich rozbil jenom pět nebo šest.“

Nick, který stál u hlubokého dvojitého dřezu s lokty ponořenými v saponátové vodě, se otočil a zamračil. „Jestli chceš říct, že uklizení týhle zatracený špíny je práce, tak se na to –“

„Teď nepoužívej takovej jazyk tady před dámou.“ Rio popadl ostrý sekáček a rychlými údery rozdělil sendvič na dvě, a pak na čtyři části. „Moje máma vždycky říkala, že při žádný jiný činnosti nemůžeš pozorovat svoji mysl jako při mytí nádobí. Pokračuj v mytí, chlapče, a pozoruj svoji mysl.“

Kdyby to šlo, Nick by rád odpověděl. Ale bylo příliš těžké odporovat dvoumetrovému chlapovi, který v ruce drží sekáček na maso. Vrátil se k polohlasnému mumlání.

Rio se usmál a všiml si, že Rachel očima hltá sendvič. „Copa dybych vám připravil náký teplý jídlo? Můžete se najíst, až si to všecko vyřídíte.“

„Ach, já...“ V ústech se jí sbíhaly sliny. „Už bych měla jít domů.“

„Zack s váma bude domu, až to budete mít hotový. Už

je pozdě na to, abyste takhle navečír chodila sama ulicema.“

„Ale já nepotřebuju –“

„Připrav jí jedno z tvých oblíbených chilli jídel, Rio,“ navrhl Zack, zatímco táhl Rachel ke schodům. „Nebude to trvat dlouho.“

Rachel se ocitla sama se Zackem na úzkém schodišti. Stáli přitisknutí k sobě a zdálo se, že ani jeden z nich nedokáže dýchat klidně. Je cítit po moři, uvědomila si, tou slanou, vzrušující vůní, která dává tušit, že brzy přijde bouřka. „Vážím si tvojí nabídky, Muldoone, ale nepotřebuju ani jídlo, ani doprovod.“

„Budeš mít obojí, ať už se ti to líbí nebo ne.“ Otočil se a přitiskl ji ke zdi. Bylo příjemné cítit, jak se jeho tělo opírá o její. Přesně takhle si to představoval.

„Nikdy se s Riem nehádám. Potkal jsem ho na Jamajce asi před šesti lety – při jedné malé barové rvačce. Viděl jsem ho, jak popadl devadesátikilového chlapa a mrštil s ním o zeď. Teď už je Rio klidný, ale když ho něco rozčílí, nikdy nevíš, co udělá.“ Zack zvedl ruku a obtočil prstem jeden pramen Racheliných vlasů. „Máš mokré vlasy.“

Odstrčila jeho ruku a snažila se předstírat, že jí srdce nebije jako o závod. „Venku prší.“

„Jo. Cítím to z tebe. Jsi moc krásná, Rachel.“

Nemohla se pohnout dopředu, ani dozadu, a tak udělala jedinou možnou věc. Naježila se jako kočka, kterou někdo zahnal do úzkých. „Stojíš mi v cestě, Muldoone. Radím ti, aby ses pohnul a schoval si irský půvab pro někoho, kdo o něj bude stát.“

„Ještě chvílku. Co to bylo za jazyk, kterým jsi dneska křičela na bratra? Ruština?“

„Ukrajinaština,“ procedila skrze zuby.

„Ukrajinaština,“ chvíli uvažoval. „Nikdy jsem nebyl v Sovětském svazu.“

Zvedla obočí. „Ani já ne. Nemohli bychom tohle probrat, až se podívám, jak tady bydlíte?“

„Dobře.“ Znovu zamířil po schodech nahoru a rukou se dotýkal jejího zadečku. „Není to nic moc, ale mohu ti zaručit, že to je lepší než ta díra, ve které bydlí Nick. Vůbec nevím, proč –“ Zarazil se a pokrčil rameny.

„Už je to pryč.“

Rachel měla pocit, že všechno teprve začíná.

TŘETÍ KAPITOLA

Rachel se rozhodla brát svoji novou funkci zodpovědně. Dokázala si poradit s Nickovou mrzutostí a zlostí, ale to, co jí dělalo nejvíce starostí, byla nepřehlédnutelná blízkost Zackary Muldoona.

To, že s ním musela jednat a pracovat pod jednou střechou den co den, ji dohánělo k šílenství.

Kdybych jen věděla, jaký doopravdy je, napadlo ji. Ani po týdnu ale nevěděla, co si má o Zackovi myslet.

Je to netrpělivý hrubián, který se dokáže prát. Naštěstí ho teď zajímá to, aby vysolil peníze za nevlastního bratra – a co víc – snaží se postavit toho kluka zpátky na vlastní nohy. I když má vysokou a svalnatou postavu, obléká se po práci jako nějaký hadroš. Když ale procházela jeho bytem, zdálo se být všechno dokonale uklizené a na svém místě. Koketoval se všemi ženami v baru, ale jak Rachel s potěšením zjistila, zůstalo pokaždé jen u flirtování. Nikdy nebyl ženatý, a přestože opustil rodinu na několik měsíců či dokonce let, dokázal se z moře vrátit ve chvíli, kdy ho otec nejvíce potřeboval.

Popuzoval ji od samého začátku. Ale někde hluboko uvnitř v ní zapaloval malé plamínky čistého chtíče.

Ještě štěstí, že nejsem typ žádostivé ženy, konejšila se. Ačkoli ráda vyhledávala mužskou společnost, muži u ní nikdy nebyli na prvním místě.

Sex se nacházel dokonce ještě níž.

Kdo je vlastně ten Zackary Muldoon? řekla si napůl pro sebe.

Když vystoupil ze stínu domu do pruhu zářivého poličního světla, trhla sebou, až jí výkřik bolestně uvízl v krku.

„Kde jsi, ksakru, byla?“

„Já – kruci, vyděsil jsi mě k smrti. Co tady děláš?“

„Jen tě hledám.“

„Co potřebuješ?“ vyšla ke dveřím a hledala v kapse klíč.

„Nick utekl.“

„Jak to myslíš, že utekl?“

„Asi nějak proklouznul kuchyní, když se Rio nedíval. Už ho hledám skoro pět hodin, a pořád ho nemůžu najít.“

„Dobře, jen žádnou paniku.“ Mysl jí pracovala na plné obrátky, když procházela světlou halou k výtahu. „Ještě je brzy, je teprve deset hodin. Tady v okolí se vyzná.“

„Byli jsme domluveni tak, že mi pokaždé řekne, kdy a kam jde. Bojím se, že se teď někde potlouká s Kobrama.“

„Nemyslím si, že by chtěl Nick porušit tohle pravidlo.“ Zatímco výtah dojel do čtvrtého patra, Rachel nepřestávala přemýšlet. „Mohla bych zavolat policii.“

„Policii?“

Zatlačila na dveře a vešla na chodbu.

„Alexe.“

„Žádný poldy,“ odtušil Zack. „Nepošlu na něj žádný poldy.“

„Jsem soudní úředník, Zacku. Pokud Nick porušuje soudní opatření, nemůžu to jen tak přehlížet.“

„Nedovolím, aby se vrátil zpátky do vězení, když jsem ho dostal ven ani ne před týdnem.“

„My jsme ho dostali ven,“ opravila ho a pak otevřela dveře.

„Když nestojíš o moji radu, neměl jsi sem vůbec chodit.“

„Myslel jsem si, že bychom mohli jít ven a hledat společně.“

Pokoj byl sotva větší než ten, který si pronajal Nick, ale byla z něj cítit ženskost. Na široké pohovce leželo několik sytě zbarvených polštářků. Všude ležely aromatické svíčky a květiny v čínské váze začaly právě vadnout.

Na stěně viselo obrovské zrcadlo, zasazené do bronzového rámu. V jednom rohu stála asi metr vysoká socha, vyrobená z bílého mramoru, která připomínala mořskou pannu. Okolo bylo rozestavěno několik menších sošek. Všechny měly vášnivý postoj a některé z nich divokost v srdci. Dřevěný vlk jako by vyrážel z dubové desky, zapletené prsty z bronzu a mědi připomínaly oheň, který se vymkl kontrole, hladká a vlnitá kobra z malachitu byla připravená k nebezpečnému útoku.

U stěny stála police s knihami a tucty rámečků s fotografiemi. Zack si vzpomněl, že jeho matka také měla ráda svíčky. Svíčky a květiny a čínské misky.

„Připravím kávu.“ Rachel odešla do vedlejší kuchyně.

„Jo. Skvělý.“ Zack netrpělivě přecházel po pokoji, podíval se z okna, zamračil nad fotografiemi a vrátil zpátky na pohovku. „Vůbec nevím, co to dělám. Byl jsem pryč přes půlku Nickova života. Nenávidí mě. A má na to právo.“

„Myslím, že ti to jde dobře,“ Rachel vyndala z kuchyňské linky hrníčky a talířky. „Je rozzlobený a plný zlosti, ale to nemá co dělat s nenávistí. Podej mi, prosím, mléko.“

„Takhle pokaždé provádíš křížový výslech?“ Zack otevřel dveře ledničky.

„Ne, ve skutečnosti jsem ještě tvrdší než u soudu.“

„To jsem si myslel.“ Zakroutil hlavou nad obsahem

ledničky – jogurt, sýr, několik dietních nápojů, láhev bílého vína, dvě vejce a osminka másla. „Mléko ti došlo.“

„Tak to budeme mít bez mléka. Pohádali jste se s Nickem?“

„Ne. Včera jsme se spolu dokonce dívali na televizi.“

„Hm, děláte pokroky...“ Podala mu kávu v úhledném šálku.

„Ještě v poledne byl v kuchyni. Když jsem tam zašel kolem čtvrtý hodiny, už byl pryč. Doufal jsem, že si chtěl jenom na chvíli vydechnout, ale... byl prostě pryč.“ Zack dopil zbytek tmavé tekutiny. „Posledních pár dnů jsem na něj byl pěkně tvrděj. Když jsem byl poprvé na lodi, měl jsem nad sebou takovýho kapitána Protivu. Nenáviděl jsem toho bastarda, dokud jsem nepochopil, že z nás udělal posádku.“

„Neměl by ses tolik obviňovat. Vždyť jsi neudělal nic špatného. A teď mi dovol, abych zavolala Alexovi.“

Když si uvědomil, že Rachel do telefonu zvedá hlas, objevil se na jeho tváři malý úsměv. Bože, ono to vypadá, jako bych se těšil, až znovu uslyším ten její chraptivý a netrpělivý hlas. Něco ho na té ženské přitahovalo, ale Zack nevěděl co.

Přestože Alex očividně odmítal spolupracovat, Rachel se nevzdávala. Když začala mluvit ukrajinsky, Zack se dotkl prskající kobry, která stála uprostřed konferenčního stolu.

„*Da*,“ odvětila spokojeně, jakmile se jí podařilo Alexe přesvědčit. Zavěsila telefonní sluchátko a překřížila dlouhatánské nohy, oblečené do lahvově zelených kalhot, které dokonalým způsobem obepínaly její svůdné křivky. „Alex a jeho kolega se po něm půjdou podívat. Kdyby ho někde zahlédli, dají nám vědět.“

„Takže počkáme?“

„Ano.“ Vstala a vyndala ze zásuvky zápisník. „Napíšu

si pár poznámek. Říkal jsi, že jeho matka zemřela, když mu bylo okolo patnácti let. A jak to bylo s jeho otcem?“

„Když bylo Nadine – Nickově matce – osmnáct let, otěhotněla, ale ten chlapík o rodinu nestál. Opustil ji a nechal napospas osudu. Tak se jí narodil Nick a dělala, co bylo v jejích silách. Jednoho dne přišla do baru a ptala se po práci, táta ji přijal.“

„Kolik bylo Nickovi let?“

„Čtyři nebo pět. Nadine sotva vystačila s penězi. Párkrát si nemohla dovolit zaplatit hlídání, a tak táta řekl, aby dítě přivedla. Byl milej,“ Zack se musel pousmát. „Chci říct, že byl vážně hodnej. Většinu času se jen díval a bál se, aby na něj člověk neskočil. Byl ale kouzelněj. Přestože začal právě chodit do školy, uměl už číst a taky trochu psát. Každopádně, za pár měsíců se Nadine s mým otcem vzali. Táta byl asi o dvacet let starší než ona, ale myslím, že byli oba hodně osamělí. Moje matka zemřela před více než deseti lety. Pak se Nadine s Nickem nastěhovali k nám.“

„Jak jsi si... jak si Nick zvykl?“

„Zdálo se to být dobrý. Kruci, byl jsem ještě dítě.“ Zack znervózněl a pak se uklidnil. „Nadine se ohnula před každým chlapem. Byla taková. A můj otec... pokaždé to s ním nebylo jednoduché, to víš, hodně času trávil v baru. Nebyli jsme žádný boháči, ale šlo to.“ Podíval se znovu na její fotografie a překvapeně zjistil, že se znovu rozzlobil. „Nevadilo mi, když se kolem mě Nick točil. Hned po střední škole jsem odešel na moře. Byla to taková rodinná tradice. Když Nadine zemřela, bylo to pro Nicka hodně těžký. Bylo to těžký i pro máho tátu. Myslím, že toho bylo na oba moc.“

„Tehdy se Nick začal dostávat do problémů?“

„Řekl bych, že to trvalo delší dobu, ale potom se to hodně zhoršilo. Kdykoli jsem přijel domů, otec si na něj

pokaždé stěžoval. Kluk nechce udělat tohle a udělal tamto. Scházel se s pankáčema. Koledoval si o problémy. Nick se schovával, a když mohl, tak utíkal. Stačilo, abych mu něco řekl, a už mi řekl, abych mu políbil –“ Pokrčil rameny. „Umíš si to představit.“

Rozuměla tomu moc dobře. Malý chlapec, o kterého nestojí jeho vlastní otec. Jakmile začal obdivovat staršího bratra, Zack odešel do armády, a on se znovu cítil opuštěný. Ztratil matku a ocitl se sám s cizím mužem, který by mohl být jeho dědečkem.

V životě neměl jedinou jistotu – kromě odmítnutí.

„Já nejsem psycholog, Zacku, ale řekla bych, že potřebuje čas na to, aby ti začal věřit. Nevadí, když na něj budeš trochu tvrdší. Potřebuje mít vedle sebe autoritu, člověka, kterého by mohl respektovat.“ Povzdechla si a položila zápisník na stranu. „Já sama jsem na něj byla dost přísná. Pojdme zkusit systém hodnej-polda-zlej-polda. Já budu ta hodná a chápavá. Věř mi, že znám vzteklouny a zlobivý kluky. Vyrostla jsem mezi nimi. Mohli bychom začít u –“ Telefon zazvonil a ona se po něm vrhla. „Ano. Hm, hm. Dobře. To je dobře. Díky, Alexi.“ Ještě než zavěsila, viděla v Zackových očích úlevu. „Zahlédli ho, jak se vracel do baru.“

V očích se mu namísto úlevy objevil zuřivý vztek. „Až se mi dostane do rukou –“

„Rozumně se ho zepteáš, kde byl,“ přerušila ho Rachel. „A abych si byla jistá, radši půjdu s tebou.“

Nick vešel do Zackova bytu. Napadlo ho, že to udělal moc chytře. Podařilo se mu proklouznout z kuchyně, aniž by si toho Rio všiml. Takhle mě tady hlídají, pomyslel si.

Stejně se všechno pokazilo. Vkradl se do kuchyně, a když neviděl Zacka, otevřel si pivo. Chtěl jsem se jenom podívat na kluky a vědět, co se děje na ulici.

A oni se mnou jednali jako s outsiderem.

Nevěří mi, uvědomil si Nick nazlobeně, když se dlouze napil piva. Reece rozhodl, že když se dostal ven tak rychle, musel je prásknout. Snažil se přesvědčit celou partu, že to není pravda, ale když jim vyklopil, jak to bylo – od chvíle, kdy ho chytli, až po mytí talířů v Zackově baru, vysmáli se mu.

Nebyl to ten starý, přátelský smích, na jaký byl kdysi zvyklý. Posmívali se mu a utahovali si z něj. T. J. se smál jako hotový blázen a Reece se šklebil na všechny strany. Jediný Cash v sobě našel trochu pochopení, když řekl, že to bylo ‚sakra drsný‘.

Ani jeden z nich se nenamáhal, aby mu vysvětlil, proč se najednou zdejchli, když se objevil ten polda.

Pak se zašel podívat za Marlou. Chodili spolu posledních pár měsíců a on doufal, že najde spřízněnou duši a nádherné, měkké tělo. Ale ona si vyšla ven – s někým jiným.

Zase se na mě všichni vykašlali. Nic nového pod sluncem, poznamenal si Nick pro sebe.

Sakra, oni měli být mojí rodinou. Měli by se mě zastat, stát při mně a ne, aby se na mě vykašlali při prvním průšvihů. Já bych jim to nikdy neudělal, řekl si a hodil prázdnou láhev do koše, až se roztránila na malé kousky. Ne, u všech svatých, tohle bych jim nikdy neudělal.

Když uslyšel, jak se otvírají dveře, nasadil na obličej znuděný výraz a předstíral, že se jen tak potlouká po kuchyni. Čekal Zacka, ale nepočítal s tím, že přijde Rachel. Nick cítil, jak ho polilo horko a do tváří se mu nahrnula krev.

Zack si sundal bundu a doufal, že má na tváři pevný, a přitom ten správně unavený výraz. „Určitě jsi měl dobrý důvod k tomu, abys dneska odpoledne utekl z kuchyně.“

„Potřeboval jsem trochu na vzduch.“ Nick vytáhl cigaretu a škrtnul zápalku. „Je to snad protiprávní?“

„Uzavřeli jsme dohodu,“ odvětil Zack našťvaně. „Měl jsi mi říct předem, že někam jdeš.“

„Ne, chlape. To tys uzavřel dohodu. Myslel jsem si, že žiju ve svobodný zemi, kde můžou lidi chodit na procházky, když se jim zachce.“ Rozpřáhl se proti Rachel. „Přivedl sis právníčku, abys na mě žaloval, nebo co?“

„Podívej, chlapče –“

„Nejsem žádný chlapec,“ zařval Nick. „Chodil sis, kams chtěl, když jsi byl starej jako já.“

„Já jsem ale v tvech letech nebyl zloděj.“ Zack podrážděně přistoupil o dva kroky blíž. Rachel se jemně dotkla jeho paže.

„Co kdybys zašel dolů a přinesl mi sklenku vína, Muldoone?“ Pokusil se ji setřást, ale ona nepovolila. „Ráda bych byla se svým klientem chvíli o samotě.“

„V pohodě,“ ucedil skrze zuby dřív, než došel ke dveřím. „Ať už ti řekne cokoli, ty chytráku, příští tejdenn se z kuchyně nehneš. A jestli zase zdrhneš, řeknu Rioví, aby tě přivázal ke dřezu řetězem,“ prohlásil Zack a vítězně bouchnul dveřmi.

Nick vyfoukl cigaretový kouř z úst a skulil se na pohovku. „Velký řeči,“ reptal. „Pořád si myslí, že mi může rozkazovat. Už jsem žil roky sám a je na čase, aby to pochopil.“

Rachel se posadila vedle něho. Neobtěžovala se s tím, aby mu řekla, že je z něj cítit pivo a že je nezletilý a že by tudíž neměl... Jak je možné, že Zack neviděl v Nickových očích bolest? Jak to, že jsem ji neviděla *já*?

„Musí to být těžké, přestěhovat se sem, když už má člověk svůj vlastní byt,“ její hlas zněl měkce a nekriticky. Nick zašilhal přes kouř. „Jo,“ odvětil opatrně. „Pár měsíců by se to snad dalo vydržet.“

„Když jsem se poprvé stěhovala, byla jsem o něco starší než ty. Moc jsem se těšila, bála se a taky se cítila opuštěná. Za nic na světě jsem si to ale nechtěla přiznat. Mám dva starší bratry a ti mě pořád kontrolovali.“ Zasmála se. Nick nereagoval.

„Pokaždé mě to rozzuří, ale cítím se s nimi bezpečně.“

Nick zůstal očima viset na špičce cigarety. „Není to můj pravej bratr.“

Páni, on vypadá tak mladě, pomyslela si. A tak smutně. „Myslím si, že záleží pouze na tom, jak si to člověk vyloží.“ Položila mu ruku na koleno, a byla připravena na to, že ji setřese, ale on se jen přestal dívat na cigaretu a zaměřil se na její prsty. „Bylo by pro tebe snazší, kdybys věřil tomu, že se o tebe nestará, ale ty nejsi hloupý, Nicku.“

Hrdlo se mu stáhlo úzkostí, ale odmítl si připustit, že by se v jeho očích mohly objevit slzy. „Proč by se měl starat? Nic pro něj neznamenuje.“

„Kdybys ho nezajímal, tolik by na tebe nekřičel. Podívej se na mě – pocházím z rodiny, kde je zvýšený hlas symbolem neutuchající lásky. Chce se o tebe starat.“

„Postarám se o sebe sám.“

„Ano, já vím,“ souhlasila. „Ale většina z nás potřebuje čas od času pomoci. Zack mi asi nepoděkuje za to, že ti to tady říkám, ale myslím si, že bys to měl vědět.“ Počkala, až se na ni znovu podívá. „Musel si vzít půjčku, aby mohl zaplatit poplatky za ukradené zboží a škody.“

„To je hlupák,“ odsekl Nick. Zdálo se, že je pořádně vyděšený. „Řekl ti to?“

„Ne. Zjistila jsem to sama. Vypadá to, že Zack dostal nějaké peníze po panu Muldoonovi, a pak měl nějaké úspory. Podařilo se mu postavit bar zpátky na nohy, ale neměl dost prostředků na zaplacení soudních poplatků. Žádný muž by tohle neudělal pro někoho, na kom by mu nezáleželo.“

Nick ucítil na místě žaludku těžký kámen a oběma prsty zmačkal cigaretu do malé kuličky. „Bere to jako závazek, to je všechno.“

„Možná. I tak se mi zdá, že mu něco dlužíš, Nicku. Aspoň bys s ním mohl trochu spolupracovat. Vždyť je to pár týdnů. Dnes v noci se o tebe bál, i když tomu stejně asi nebudeš věřit.“

„Zack se nikdy ničeho nebál.“

„Neřekl mi to, ale myslel si, žeš utekl a nikdy se už nevrátíš.“

„Kam bych k čertu šel?“ vybuchl. „Nemám nikoho –“ zarazil se, protože se styděl za to, že nemá nikoho, kam by mohl jít. „Uzavřeli jsme dohodu,“ zamumlal. „Já neutěču.“

„To ráda slyším. Nebudu se tě ptát na to, kdes byl,“ dodala s nesmělým úsměvem na rtech. „Kdybych se tě zeptala, musela bych všechno zapsat do zprávy pro soudkyni Beckettovou, ale já bych to radši nedělala. Tak řekněme, že ses šel projít na čerstvý vzduch a ztratil pojem o čase. Když budeš mít příště pocit, že musíš jít ven, můžeš mi zavolat.“

„Proč?“

„Protože vím, co to je, když se člověk potřebuje rozptýlit.“ Vypadal tak ztraceně, až mu Rachel nezbedně přejela rukou po vlasech. „Vzpamatuj se, Nicku. To není žádný trestný čin – přátelit se svým právníkem. Tak co na to říkáš? Ty se budeš snažit, abys vyšel se Zackem, a já se budu snažit držet ho od tebe co nejdále. Zním všechny triky, jak si poradit se zvědavými staršími bratry.“

Na krátký okamžik ucítil její vůni. Páni, ta má ale krásné oči. Jsou tak hluboké a měkké. „Možná že bychom si mohli spolu někdy vyjít.“

„Jistě.“ Považovala nabídku pouze za další krok v hledání vzájemné důvěry a usmála se. „Rio je určitě úžasný kuchař, ale někdy bys určitě zašel rád na pizzu, co říkáš?“

„Jo. Takže ti můžu zavolat?“

„Samozřejmě.“ Lehce mu stiskla ruku na rozloučenou. Nick ji sevřel tak pevně, jako by ji chtěl k sobě přitáhnout. Dříve, než mohla cokoliv říct, Zack otevřel dveře. Nick nadskočil metr nad zemí a ledabyle si prohlížel nehty na rukou.

Zack podal Rachel sklenici vína a Nickovi zázvorovou limonádu, kterou držel v druhé ruce. Sobě přinesl pivo. „Takže, už jste se vy dva dohodli?“

„Prozatím.“

Rachel srkala víno a zvedla obočí k Nickovi.

„Je mi líto, že jsem utekl,“ omluvil se Nick.

Zack překvapeně zamžikal očima a musel okamžitě spolknout hlt piva, aby se nezadusil. „Dobře. Mohli bychom společně sestavit rozvrh, abys mohl mít více volna.“ Co jsem to proboha řekl? „Hm... Rio bude asi dole v kuchyni potřebovat trochu pomoci. V neděli v noci to pokaždé nějak nestíháme.“

„Jasně, už tam jdu.“ Nick zamířil ke dveřím. „Ahoj, Rachel.“

Když se dveře zavřely, Zack se posadil vedle Rachel a nevěřičně kroutil hlavou. „Co jsi s ním udělala? Zhypnotizovala jsi ho?“

„Ne tak docela.“

„Tak co jsi mu, ksakru, řekla?“

Povzdechla si, i když byla se svým výkonem naprosto spokojená, a líně se zaklonila dozadu. „To je čistě soukromá záležitost. Potřeboval jen někoho, kdo by mu pozvedl jeho pošramocené ego. Vy dva možná nejste praví bratři, ale v mnohém jste si podobní.“

„Hm.“ Také se zaklonil a opřel se paží vzadu o pohovku, takže si mohl hrát s jejími vlasy.

„Jak je to možné?“

„Oba dva jste prudcí a tvrdohlaví – což dokážu snadno

rozeznat, protože naše rodina je také taková.“ Protože si chtěla vychutnat skvělé víno a náhlé ticho, zavřela oči. „Neradi si přiznáváte, že jste udělali chybu. Raději se chcete problému vyhnout, než abyste jej museli řešit.“

„Chceš mi namluvit, že tohle všechno jsou chyby?“

Musela se zasmát. „Říkáme jim povahové rysy. U nás v rodině jsme všichni prudcí a vášniví a svou vášeň musíme nějakým způsobem ventilovat. Moje sestra Nataša kdysi tancovala. Dnes má vlastní obchod a rodinu. Bratr Michail je umělec. Alex pátrá po zločincích a já mám právo. Jestli jsem to dobře pochopila, tak tys miloval armádu a teď vlastníš bar. Nick zatím nenašel to, co by ho bavilo.“

Lehce jí přejížděl prstem po týlu a ucítil, jak se otrásla. „Vážně si myslíš, že je právo dostatečným ventilem pro vášeň?“

„Svým způsobem ano.“ Otevřela oči a přestala se usmívat. Přisunul se blíž, a když se jeho tvář téměř dotýkala její, paže mu sklouzly na její ramena. Varovný signál se ozval příliš pozdě. „Už musím jít domů,“ vyjekla. „Zítřka mám od devíti slyšení.“

„Za chvíli tě odvezu.“

„Já znám cestu domů, Muldoone.“

„Zavezu tě,“ zopakoval. Pak vzal skleničku, kterou držela v ruce a položil ji na stranu. „Mluvili jsme o vášnivých povahách.“ Prsty se dotkl jejích vlasů. „A o tom, jak ventilovat vášeň.“

Rachel se hodlala bránit, ale přitáhl si ji k sobě ještě blíž. „Přišla jsem sem, abych ti pomohla, Muldoone,“ připomněla mu ve chvíli, kdy se jeho rty téměř dotýkaly jejích. „A ne abych tady hrála nějaké hry.“

„Jenom zkusím vaši teorii, slečno advokátko.“ Lehce jí skousl dolní ret, naklonil se a přitiskl svoje rty na její.

Mohla bych ho zastavit. Pochopitelně, že bych ho mohla zastavit, říkala si Rachel v duchu. Věděla, jak čelit

neslušným návrhům. Problém byl v tom, že nevěděla, jak se bránit nabídce, které se nechtěla bránit.

Jeho ústa byla tak... chtivá. Tak netrpělivá. Tak hltavá. Napadlo ji, že jí musí spolknout celou. Pohyby jeho rtů a jazyka získávaly na ničivosti. Srdce jí bilo jako o překot. Plně se odevzdala tomu pocitu a nechala se unášet na vlnách vzrušení a rozkoše. Dlouze a chraptivě zasténala a nechala se znovu vtáhnout do sítě jeho polibků.

Počítal s tím, že ho zpohlavkuje nebo začne škrábat a křičet. Potom, co právě zažil, by mu to vlastně ani nevadilo. Celý život miloval ženy a vzrušení, ale nikdy se neodvážil brát to, co mu nebylo nabídnuto.

A ona mu nic nenabídla. Ale žádost jí proudem tryskala z očí. V okamžiku, kdy přiložil svoje ústa na její, zahlédl jí v temných očích zářivé plamínky nezkrotné touhy. Jakmile polibek přešel od škádlení k vzrušení, odpověděla mu, a vedla jej na žhavých vlnách tužby až tam, kam chtěl dojít sám.

Když dlouze a žádostivě zasténala, ucítil jemné zachvění kolem páteře. Dokonce když bylo po všem, něžně se k němu přitiskla a nechala své dokonale štíhlé a pružné tělo spočívat v jeho náruči.

Slyšela jeho dech. Cítila, jak ji hladí na zádech. Na jeden dlouhý okamžik se zasnila, a jediné, o čem dokázala přemýšlet, bylo Ano! Chtěla se vznášet na vlnách divoké vášně, chtěla s ním zažít výbuchy slasti. Když se jeho ústa znovu vrhla na její, přitiskla se k němu a vracela mu polibky se stejnou intenzitou.

Pak vyslovil její jméno. Zasténala. Během vteřiny se probudila a vrátila zpátky do reality. Válím se na pohovce v cizím bytě s mužem, kterého ani neznám!

„Ne.“ Nepřestával ji hladit, a málem ji opět strhl k sobě. Zoufalým pohybem se odtáhla a odstrčila ho. „Přestaň. Řekla jsem ne.“

Nemohl popadnout dech. Jediné, co ho zastavilo, bylo *ne*, které uslyšel z jejích úst. Podařilo se mu zvednout hlavu, ale ona si všimla jeho šibalských očí a roztrásla se úzkostí. „Proč?“

„Protože to je šílenství.“ Bože, ještě ho cítím na rtech. „Nechej mě být.“ Zack se snažil překonat touhu okamžitě ji uškrtnout.

„Jak myslíš.“ Protože nevěděl, co s rukama, sevřel je v pěsti. „Vždyť jsi říkala, že nechceš hrát žádné hry.“

„Ne, to nechci. To ty ses na mě vrhnul. Jednoduše nemám zájem,“ rozzlobila se.

„Aha, tak proto jsi mě líbala tak zuřivě, až jsi mi skoro vyrazila zuby.“

„Tys mě líbal.“ Bodala do něj prstem. „A protože jsi tak velký a těžký, nemohla jsem tě zastavit.“

„Prostě jsi nechtěla,“ připomněl jí a zapálil si cigaretu.

„Abych byl upřímný, slečno advokátko, chtěl jsem tě políbit. Chtěl jsem to udělat od první chvíle, kdy jsem tě viděl sedět jako královnu na policejní stanici. Možná že to teď cítíš jinak, ale když jsem tě líbal, líbala jsi mě taky.“

Rachel si vzala kabelku a sako. „Už se stalo, takže není o čem mluvit.“

„Chyba.“ Postavil se přede dveře a nechtěl ji pustit ven. „Můžeme to ještě probrat cestou, až tě zavezu domů.“

„Nechci, abys mě vezl domů. Neodvezeš mě nikam.“ Z očí jí šlehaly plameny. Přehodila si sako přes ramena. „A jestli nepřestaneš, nechám tě zatknout pro sexuální obtěžování.“

Lehce se dotkl jejích paží. „Zkus to.“

Udělala to, po čem toužila od první chvíle, kdy ho uviděla. Silně ho udeřila do břicha. Z úst mu vyšel slabý vzdech a bolestně přivřel oči.

„Jedna nula pro tebe. Můžeme jet buď metrem, nebo autem.“

„Co to má znamenat?“ zakřičela. „Copak jsi neslyšel, že jsem řekla ne?“

Odpověděl tak, že ji přitiskl na dveře a rychle ji políbil. „Takže půjdeme pěšky, nebo chceš, abych tě zavezl autem?“

Hrdě zvedla bradu a vyšla na chodbu za ním.

Tak dobře, půjdu pěšky. Ať si ale panáček nemyslí, že s ním budu mluvit.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Rachel vyšla po dlouhém pracovním dni ze soudní budovy. Měla by se cítit šťastně – její poslední klient byl soudem uznán jako nevinný. Ale tentokrát jí vítězství nedokázalo zvednout náladu. Rozhodla se, že si cestou domů aspoň koupí zmrzlinu.

Protože věděla, že jako státní zaměstnanec nemůže jen tak přijít do baru *Lower the Boom* a zastřelit Zackary Muldoona, aby se jí ulevilo, zdál se jí nápad se zmrzlinou jako ideální a bezpečné řešení.

Když si ho všimla na konci schodiště, málem nadskočila metr do vzduchu.

„Slečno advokátko.“ Instinktivně natáhl ruku, když se zakymácela.

„Co je?“ zakřičela a odtáhla se. „To tě nenapadlo – že i když jsem byla jmenována Nickovou opatrovnící – mám právo na osobní volno, aniž bych tě musela mít stále na očích?“

Dlouze se na ni podíval a všiml si, že je unavená. Ve velkých, žlutohnědých očích se jí zračila zuřivost a hněv. „Myslel jsem si, že budeš v lepší náladě, když jsi vyhrála tak těžkej případ. Co kdybychom zkusili tohle.“ Napodobil zvuk fanfáry a napřáhl ruku, kterou měl schovanou za zády. Podal jí obrovskou kytici žlutých a oranžových květin.

„Pro koho jsou?“ nadhodila podezíravě.

„Přinesl jsem je místo těch, které uvadají u tebe v bytě.“
Když si je nechtěla vzít, začala mu docházet trpělivost.

„Tak dobře, omlouvám se. Choval jsem se jako hlupák.“

Znovu se rozčílil a hodil na ni květiny. „Sakra, dámo, vždyť jsem tě jenom políbil.“

„Vezmi si květiny a svoji půvabnou omluvu a –“

„Zadrž.“ Nechtěl slyšet to, co by mu později mohlo být líto. „Omluvil jsem se a myslel jsem to vážně. Možná že jsem to nevysvětlil dost jasně.“ Zatímco tohle říkal, popadl klopy jejího švestkového saka a přitáhl si ji k sobě. „Nelituju toho, že jsem tě políbil. Omlouvám se jen za to, jak jsem se choval, když jsi řekla ne.“

Každá chytrá právnička ví, kdy je na čase ustoupit.

Našpulila rty a prohlížela si květiny. „Mám to brát jako úplatek, Muldoone?“

Způsob, kterým vyslovila jeho jméno, mu naznačil, že to nejhorší mají za sebou. „Jo.“

„Dobře. Přijímám je.“

„Bože, díky.“ Nevěděl, co s rukama, a tak je nedbale zastrčil do kapes. „Asi před hodinou jsem proklouznul do soudní síně a díval jsem se na tebe.“

„Vážně?“ strnula hrůzou. „A?“

„Nebylo to špatný. Hodit rozsudek o výtržnictví na toho druhého chlápka –“

„Žalobce,“ vysvětlila mu. „Můj klient jen chtěl, aby jeho domácí dodržel podmínky uvedené v nájemní smlouvě.“

„A ulevil si tak, že postříkal sprejem celý dům...“

„Udělal to, co považoval za správné. Můj klient platil nájem pokaždé včas a jeho domácí neustále odmítal opravovat dům.“

„Možná že by nebylo špatné oslavit tvoje vítězství. Nechtěla bys jít třeba na malou procházku?“

Chyba. To slovo jí znělo v hlavě jako na poplach, ale ona jen cítila okouzující vůni květin a opojně vlhý večer. „Myslím, že bychom mohli jít pěšky k mému bytu.“

„Ukaž, vezmu ti to.“ Vzal jí z ruky kufřík dřív, než mohla zaprotестovat. A pak – vlastně to mohla očekávat – ji vzal za ruku. „Co v tom máš, cihly?“

„Těžké právnícké spisy, Muldoone. Tak jak to jde s Nickem?“

„Je to lepší. Alespoň si myslím, že to je lepší. Dokonce si pohrával s myšlenkou, že by ho mohl Rio začít učit vařit. Pořád se mnou nemluví, ale zatím je to jen týden.“

„Ještě jich máš před sebou sedm.“

„Jo.“ Uvolnil sevření její paže, aby mohl sáhnout do kapsy a nabrat plnou hrst drobných. Hodil je žebrákovi do hrníčku tak automaticky, až se Rachel zdálo, že v životě nedělá nic jiného. „Na moři ze mě taky udělali vojáka.“

„Stýská se ti?“ Naklonila k němu hlavu. „Po moři?“

„Už moc ne. Občas se mi stane, že se probudím a myslím si, že jsem na palubě. Jednu věc vím jistě. Rád bych si koupil člun, vzal si pár měsíců dovolenou a pak se jen tak plavil dolů k ostrovům.“ Dokázal si to živě představit – loď vyrobená ze světle medového dřeva, zasazená v mosazi a vykládaná mahagonovým dřevem, s bílými plachtami, třepotajícími se ve větru. Na okamžik zavřel oči a zdálo se mu, jak by to Rachel na palubě slušelo. „Už jsi někdy jela na lodi?“

„Ne, pokud nepočítáš trajekt.“

„Líbilo by se ti to. Tohle bys mohla nazvat ventilem.“

Jakmile dorazili k jejímu domu, otočila se k němu a natáhla ruku pro kufřík. „Děkuju za květiny a za procházku. Zítra po práci se asi stavím v baru, abych se podívala na Nicka.“

„Rachel, rád bych s tebou strávil večer.“

„Co prosím?“ překvapeně sebou trhla.

„Dobré jídlo, hudba. Znímám jednu restauraci, kde mají obojí. Ale jestli tě ta myšlenka na rande znervózňuje...“

„Nejsem nervózní.“ Ne tak docela, napomenula se.

„To přece nemůže škodit, abychom se trochu více poznali.“ Zhluboka se nadechl a vytáhl svůj trumf. „Kvůli Nickovi.“

„Chceš se mnou strávit večer kvůli Nickovi?“ zeptala se nedůvěřivě.

Vzdal se a zazubil se. „Sakra, to víš že ne. Rád bych s tebou byl čistě ze sobeckých důvodů.“

„Dobře, jestliže mluvíš pravdu, mohla bych s tebou jít. Ale nebudeš...“ Jak to říkal? „Otravovat.“

„Dobře,“ odvětil a podal jí kufřík.

„Za dvacet minut budu připravená.“

Za půl hodiny vešli do stylově zařízeného klubu ve středu města. Na vyvýšeném pódiu hrála tříčlenná skupina blues a na malém parketu, obklopeném stolečky, se pohybovalo několik tančících párů. Všechny servírky Zacka srdečně zdravily, a tak se zdálo, že v podniku není poprvé.

Během okamžiku seděli v přítmí jednoho rohu. Zack objednal sklenici vína pro Rachel a džbánek piva pro sebe.

„Chodím sem kvůli hudbě,“ vysvětlil, „i když jídlo tu mají také skvělé. Riovi jsem to ale neřekl.“

„Od té doby, co jsem viděla, jak krájí klubové sendviče, bych to také nedělala.“ Podívala se na malý jídelní lístek. „Co bys mi doporučil?“

„Zkus grilované kuře.“

Zatímco si vychutnávala každé sousto a nechala se ukolébat příjemnou hudbou, začala se pomalu uvolňovat. „Proč jsi vstoupil do armády?“